Fața nevăzută a leadershipului

On Aprilie 17, 2019

Momentele de cumpănă când se poate produce o destabilizare a Eului pot fi cu atât mai dese cu cât procesul de creație al artei tale este mai aproape de desăvârșire.

Cella Serghi este scriitoarea care nu-și poate uita trecutul atât de adâncit în opera altor scriitori din preajma ei. Atât de bine își exprimă sentimentele în privința lor, adică după cum predomină cele plăcute sau neplăcute, încât ne este greu să ne facem o părere despre felul minții ei de a se proteja de lucrurile pe care nu este pregătită să le accepte. În memoriile ei îl regăsim pe scriitorul Mihail Sebastian, de care Cella se simte nu doar atrasă enorm, dar întristată de felul lui de a se dărui unei activități scriitoricești care îi va marca destinul:

Ceea ce ne emoționează cu deosebire în lumina sfârșitului tragic al lui Mihail Sebastian, sunt paginile unde stăruie asupra morții lui Proust. Atât de mult lipsesc până și umbra presimțirii, neliniștea cât de vagă a propriului său destin în tot ce scrie despre moartea scriitorului francez, încât aceste rânduri ni-l fac mai viu. Cuvântul "moarte" pe care-l pronunță atât de des le dă un ciudat surplus de viață. Rând pe rând, cu excepționale posibilități de analiză, de amănunțire pe diferite compartimente ale corespondenței, cu o dragoste pentru adevăr care e pe măsura pasiunii lui proustiene și a talentului său. Mihail Sebastian va arăta toate paradoxurile din destinul literar al lui Proust.

Ceea ce o ajută pe Cella Serghi să se definească ca scriitoare de mare talent, ceea ce îi furnizează interesante răspunsuri în ce privește personalitatea ei care suferă de durerea unei despărțiri de cei dragi, durerea unei răni care nu poate fi vindecată, este hotărârea de a-și domoli dorințele respinse de o existență prea agitată, prea efemeră, prea îngustă față de cerințele grandorii, prea înaltă pentru o ființă de felul ei. Practic, urmărind destinul celorlalți scriitori din anturajul ei, ea devine martoră a unei grandori apuse înainte de a răsări.

Leadership: Poți să-ți împărtășești experiența rar întâlnită de a trăi o poveste prin intermediul imaginilor, fără să devii parte dintr-un personaj care se complace într-o existență independentă de propria voință?

Ideea că o operă ce se vrea durabilă nu e sfârșită niciodată face din Cella Serghi un judecător nemulțumit al propriei creații. Dacă la autoarea "Concertului din muzică de Bach" frapează redactarea spontană, în funcție de resorturi interioare dinamice, febrile, Cella Serghi se autorevizuiește mereu, la rece, cizelând, aprofundând, reorganizând construcția romanelor sale de la o ediția la alta.

Am refăcut mereu Cartea Mironei, ca să răspund la întrebările care se puneau atunci și se pun și azi. Am răsfoit zeci de caiete în căutarea firului care leagă destinele eroilor mei, am refăcut drumurile pe care am umblat pe urmele lor, în căutarea mea. Mă accept prin prisma a ceea ce am trăit în afara mea, deoarece am reușit să supraviețuiesc prin tot ce-au trecut ei, de la plăcere la durere, printr-o suverană măreție față de experiențele pe care le-am lăsat să se perinde în voie prin fața mea, încât să-mi pot crea cât mai multe puncte de sprijin pentru suflet.

A trăi totul în afara ta înseamnă să te raportezi la realitatea oamenilor care se confruntă cu tendințe impetuoase de explicare a vieții, schițând portretul lor psihic și emoțional din considerentul unor teme atât de profunde cum sunt: "Lumina și Întunericul", "Iertarea sau Uitarea". Cella Serghi are un cuvânt greu de spus asupra destinului eroilor săi, dar ne lasă să înțelegem că nu este ea arhitectul destinului lor.

Asta se numește să fii artist adevărat: să fii credibil prin ceea ce creezi, dar în același timp să nu lași să se înțeleagă că evenimentele pe care le coordonezi în plan artistic se întâmplă din voia ta.

Leadership: Ce semnificație poți să dai existenței tale cuprinsă între o slăbiciune de ordin emoțional (arta de a te accepta prin prisma a ceea ce trăiești în afara ta) și o descurajare de care trebuie să scapi (senzația că totul se va sfârși) ?

Cella Serghi nu pare să trăiască doar pentru viața și opera sa, ci pentru notorietatea celor care au contribuit la realizarea ei, o notorietate post-mortem. Confruntarea vechilor ei valori cu spiritul de sacrificiu al scriitorilor care au avut curajul să-și exprime pe timp de război idealurile înalte de libertate și unire ce încă animau sufletele românilor de pretutindeni, este însăși visul unei vieți fără cusur, visul unei lumi ideale. Un vis care pare înlocuit de o lacrimă amară: actul de trăire al realității kafkiene în care oamenii își doresc moartea, mai degrabă decât suferința.

Am putea fi tentați să credem că Cella Serghi reușește să-și trăiască tinerețea zbuciumată dând un singur sens existenței sale: de a proclama triumful creator al scriitorului care a deprins darul cuvintelor și al simțirilor înalte tocmai în prezența morții. Se simte la ea acea tragedie a omului care călătorește continuu departe de trecut, dar plânge mereu fiindcă oriunde poposește trebuie să îndeplinească rolul de actor principal pe o scenă mică, improvizată, în care tensiunea este tot mai acută, lumea urmărindu-i fiecare gest de omagiere a eroilor aproape uitați.

Un artist se luptă cu o boală necruțătoare: păcatul remușcării de a fi în viață. Până la urmă, este și asta un soi de reprezentativitate a condiției de geniu nemuritor, o trainică suflare ce-l animă pe artist pentru a gusta din cupa unei noi victorii înpotriva scurgeri timpului, o dependență față infinitatea nepătrunsă a realității originare, dar totodată o cufundare în munca unui pictor care se joacă cu culoarea și forma undeva la granița între figurativ și abstract.

În ea se produce o destabilizare a Eului fiindcă este incapabilă de a reacționa într-un anumit mod contra evenimentelor deja întâmplate, o doare cumplit tot ceea ce a trăit frumos sau tot ceea ce i-a întunecat aspirațiile spre o lume mai bună. Cu toate astea, se simte în stare să interpreteze rolul altcuiva prin înțelegerea propriului rol și a limitelor în care trebuie sa acționeze și să se încadreze.

În memorile ei, Cella Serghi se apropie de desăvârșire printr-o abordare a imaginii unei conștiințe artistice sub forma unei conștiințe teoretice a tragicului, ruptă dintr-o îmbrățișare mirosind a moarte. O singură semnificație i se poate atribui unei existențe atât de atipice, pe toate planurile unei confesiuni terminale a unui personaj simptomatic: aceea a unei tendințe de respingere a schimbării, fiindcă e mai dureroasă decât moartea. Ea are puterea de a trăi în prezent doar pentru că se raportează la trecut.

Leadership: Alunecarea ta spre marginile individualității întâmpină o forță opusă din partea provocării de a te ști cu adevărat stăpânitor al unor patimi care par ireversibile?

Relația între natura omului și destinul său, pe care Cella o resimte în urma deteriorării Egoului surprins între efemeritatea vieții și eternitatea mortii, asigură o corespondență perfectă între abordările și consecințele pe care le încearcă într-un moment de aducere aminte când singurul fir de lumină care mai răzbătea prin pâcla tulbure a războiului era visul de a construi o poveste a spiritului de finețe, a unui intelect sensibil, călător în timp.

Amintirile sunt dureroase nu fiindcă te fac să te simți singur, ci pentru că te aștepți să nu

schimbe nimic la situația ta actuală.

Cella Serghi încearcă în memoriile sale să exploreze cele mai sensibile zone ale ființei umane, arătând prin aceasta că este stăpână pe orice activitate a emoției care "pune lumea între paranteze", deci așezându-se ca un pilon de referință în psihologia și știința cognitivă, în receptarea și înțelegerea artistică a experiențelor de viață educative, potențatoare de semnificație și inspirație.

Mai tind să cred că individualitatea ei, manifestarea activă a libertății personale de a gândi și simți potrivit nevoilor, înclinațiilor, intereselor, capacităților eroilor ei, constă în satisfacția de a fi rămas în viață, în timp ce toți aceștia s-au dus, rămânând doar amintire și inspirație.

Dacă vrei să pătrunzi acea necesitate interioară care reflectă voința și puterea ta de a te autodefini și de a te ridica la nivelul aspirațiilor tale, care te constrânge să alegi în mod liber și arbitrar între posibilitățile pe care ți le oferă forța schimbării, atunci întoarce-te pe scara evoluției tale până la începuturi, fără să te ancorezi în umbra a ceea ce ai fost.

Evaluează-ți trecutul și originile pe care te chinui să le ascunzi, și construiește-ți prezentul în jurul unui pivot central de obiective bine întreținute în câmpul consecutiv de forțe de natură pozitivă. Alunecarea ta spre marginile individualității va întâmpina o forță opusă din partea durerii de a te ști cu adevărat stăpânitor al unor patimi care par ireversibile, în consecință vei experimenta o viață de refugiat, o lume de dincolo de cărți, o mai mare uzură emoțională, o stare incontrolabilă de nervi și tristețe.

Triumful manifestării unei identități depline și durabile este arta de a te accepta din perspectiva a ceea ce ți se întâmplă, atunci când judeci și simți prin prisma a ceea ce lași să se vadă în urma ta.

Fața nevăzută a leadershipului are ca și corespondent dorința de a experimenta o nouă abordare artistică pentru a simți, a urma, a interacționa și a te conecta cu tot și toți din jurul tău, fără să dai un sens tragic existenței tale, fără să te abandonezi unei povestiri care te copleșește prin caracterul ei fatidic.

* Notă: Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Source: https://neculaifantanaru.com/fata-nevazuta-a-leadershipului.html